

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **DELTA facility, s.r.o.**, se sídlem Dobrovského 397/8, Olomouc, zastoupená Mgr. et Mgr. Markem Polákem, advokátem se sídlem Valová 2357/8, Zábřeh, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 24. 4. 2025, č. j. 65 Ad 3/2024-49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „inspektorát práce“) uznal žalobkyni rozhodnutím ze dne 13. 6. 2023 vinnou ze spáchání pěti přestupků na úseku zaměstnanosti a odměňování zaměstnanců. Mimo jiné shledal, že žalobkyně umožnila výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti tím, že pro ni dne 6. 12. 2021 vykonávala paní R. F. závislou práci uklízečky mimo pracovněprávní vztah. Dále žalobkyně neměla v místě pracoviště kopii dohod o provedení práce uzavřených se šesti zaměstnankyněmi, ve stanoveném termínu neposkytla část mzdy dvěma zaměstnankyním za měsíce únor a březen 2022 a jedné zaměstnankyni odměnu za vykonanou práci podle dohody o práci

konané mimo pracovní poměr za měsíc leden 2022. Inspektorát práce uložil žalobkyni za spáchané přestupky pokutu ve výši 290 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 12. 2023 zamítl a potvrdil rozhodnutí inspektorátu práce.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě –pobočka v Olomouci (dále též „krajský soud“) posoudil jako důvodnou v rozsahu přestupku spočívajícího v umožnění výkonu nelegální práce. Rozhodnutí žalovaného proto zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uvedl, že správní orgány shledaly naplnění znaků závislé práce zejména na základě informací zjištěných v rámci kontroly při poskytnutí součinnosti zaměstnankyněmi smluvního partnera (Povodí Moravy, s. p.) a žalobkyně (Z. G.) a R. F. Žalobkyně však v řízení zpochybňovala získané informace a navrhovala provést výslech své oblastní manažerky P. F., Z. G. a R. F., které se měly vyjádřit k oprávnění sjednávat a uzavírat pracovní poměr za žalobkyni a vyloučit takové jednání (včetně zadávání práce) ze strany odpovědné pracovnice žalobkyně ve vztahu k R. F. Dle krajského soudu správní orgány postupovaly v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, pokud za dané situace vycházely ze záznamů o poskytnutí součinnosti, které nemohly nahradit plnohodnotné svědecké výpovědi a představovat samy o sobě podklad pro skutková zjištění. Nelze mít totiž rozhodně za to, že by byl skutkový stav bez těchto záznamů zjištěn dostatečně. Správní orgány neodkázaly na skutková zjištění učiněná z jiných důkazů, z nichž by bez rozumných pochybností vyplývalo, že žalobkyně *umožnila* R. F. výkon nelegální práce. Z ostatních důkazů žádné konkrétní informace k výkonu práce touto osobou nevyplynou. Neprovedení výpovědi neobstojí také proto, že tím správní orgány upřely žalobkyni možnost klást jednotlivým osobám otázky a objasnit vznesené pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Ve vztahu k ostatním přestupkům shledal krajský soud žalobní námitky nedůvodnými, byť připustil vadu řízení spočívající v tom, že inspektor neumožnil žalobkyni účastnit se kontroly a případně korigovat zjištění stran přestupku spočívajícího v absenci kopií šesti dohod o provedení práce v místě daného pracoviště.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále také „stěžovatel“) kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel zdůrazňuje, že podle § 81 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o přestupcích“), *mohou být (...) skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku*. Dodává, že platnost tohoto ustanovení není podmíněna tím, zda obviněný rozporuje zjištěný skutkový stav a že použitelnost záznamů jako podkladu pro vydání rozhodnutí nezapovídá jiná kategorie podkladů (výpovědi). Namítá-li pak obviněný nedostatečnost zjištěného skutkového stavu, je na posouzení správního orgánu, zda doplní (nikoliv nahradí) skutkový stav již zjištěný prostřednictvím záznamů sepsaných při kontrole. Limitem je pouze to, zda ze záznamů vyplývá skutkový stav bez důvodných pochybností, přičemž je nutno zohlednit taktéž zásadu ekonomie řízení.

pokračování

[4] V posuzované věci pak stěžovatel připouští, že značná část zjištěných skutkových okolností vychází ze záznamů pořízených v rámci kontroly. Podle stěžovatele však údaje uvedené v těchto záznamech, a to i ve spojení s dalšími podklady, představují dostatečně zjištěný skutkový stav, který není nutno doplňovat o další podklady (výsledky navržených svědků). Nesouhlasí proto s kategorickým závěrem krajského soudu, že bez nich by nebyl skutkový stav spolehlivě zjištěn, a že je za žádných okolností nelze v přestupkovém řízení použít. K tomu poukazuje na to, že žalobkyně požadovala výslech pouze svých zaměstnankyň a R. F., nikoliv už například zástupců smluvního partnera. Jeho vyjádření ze dne 27. 4. 2022 ani nijak nezpochybňovala, ačkoliv popisovalo vzájemnou spolupráci a organizaci práce uklízeček shodně jako ji při kontrole dne 6. 12. 2021 popsaly zaměstnankyně žalobkyně i Povodí Moravy. Nevznikly zde žádné rozpory, tedy ani potřeba dalšího dokazování. To, že R. F. vykonávala daného dne práci uklízečky na daném pracovišti, plyne i z předloženého rozpisu příchodů a odchodů pracovníků úklidu, kde byla zapsána jako uklízečka, byla jí přidělena karta úklidu a příslušná část budovy. K tomu muselo podle stěžovatele dojít minimálně s vědomím a souhlasem zaměstnance žalobkyně, přičemž kdo tímto zaměstnancem byl, je podle § 20 odst. 6 zákona o přestupcích nerozhodné. Po shrnutí obsahu záznamů o poskytnutí součinnosti pak stěžovatel uvádí, že Z. G. byla ve faktickém postavení vedoucího zaměstnance (podle pracovní smlouvy byl sjednaný druh práce „pracovník úklidu, objektová vedoucí“; v rozpisu příchodů a odchodů označena jako „vedoucí směny“), jehož jednání je přičitatelné žalobkyni. Nesla tak odpovědnost za přítomnost R. F. na pracovišti a její činnost ve prospěch a jménem žalobkyně, i když by to nebyla ona, kdo ji nechal na vrátnici zapsat (spíše se jednalo o její sestru V. G. s ohledem na čas jejich příchodů na pracoviště). Stěžovatel dodává, že z vyjádření generálního ředitele Povodí Moravy ze dne 27. 4. 2022 plyne, že se paní F. jevila jako zaměstnankyně žalobkyně i smluvnímu partnerovi.

[5] Stěžovatel pro výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnankyně s vysokoškolským právnickým vzděláním.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Podle § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád platí, že *podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.*

[10] Podle § 51 odst. 1 správního řádu platí, že *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány*

nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

[11] Ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu stanoví, že *záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.*

[12] Podle § 8 písm. f) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), platí, že *kontrolující je v souvislosti s výkonem kontroly dále oprávněn vyžadovat od kontrolované osoby a povinné osoby další součinnost potřebnou k výkonu kontroly.*

[13] Ustanovení § 81 zákona o přestupcích stanoví, že *v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku.*

[14] Předmětem sporu je otázka, zda se stěžovatel dopustil krajským soudem konstatované vady řízení spočívající v tom, že své skutkové závěry opřel o nedostatečně průkazné záznamy o poskytnutí součinnosti povinnými osobami podle § 8 písm. f) kontrolního řádu, a nevyslechl žalobkyní navržené svědky, v důsledku čehož nezjistil skutkový stav mimo rozumné pochybnosti.

[15] Ze správního spisu vyplývá, že inspektorát práce provedl 6. 12. 2021 v budově Povodí Moravy kontrolu bez přítomnosti kontrolované osoby, jejímž předmětem bylo také dodržování pracovněprávních předpisů se zaměřením na výkon nelegální práce a plnění oznamovacích a evidenčních povinností. Při této kontrole inspektorát práce sepsal záznamy o poskytnutí součinnosti ze strany Z. G. (vedoucí směny úklidu), R. F. a Ing. K. T. (referent servisních činností Povodí Moravy). Z. G. do záznamu uvedla, že dohody o provedení práce za žalobkyni uzavírá se všemi osobami P. F. (která je má rovněž k dispozici), ve výjimečných situacích je podepisuje přímo Z. G. P. F. hlásí, pokud chce některý pracovník skončit, či pokud je potřeba nový pracovník, a ona to zajistí. Dle požadavků dodává i pracovní oděvy a úklidové prostředky. K R. F. uvedla, že ji toho dne vidí poprvé, nic o ní neví, ani to, zda „něco“ podepsala. P. F. jí ohledně ní nic nesdělila, ale má volat večer. R. F. do záznamu uvedla, že jednala o práci s V. G. a na pracovišti byla poprvé, „na zkoušku“. Práci jí přidělila V. G. a neví, kdo ji bude přidělovat v budoucnu, pravděpodobně Z. G. Vyplácet odměnu bude paní F., respektive žalobkyně. Ing. T. dle záznamu popsala spolupráci mezi Povodím Moravy a žalobkyní a vyjádřila se obecně k organizaci úklidových prací s tím, že běžné problémy řeší s „hlavní uklízečkou“ Z. G. a větší problémy s P. F. Dne 27. 6. 2022 vypracoval inspektorát práce protokol o kontrole, v němž konstatoval vícero kontrolních zjištění, přičemž pro souzenou věc je stěžejní umožnění výkonu nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti R. F.

[16] Inspektorát práce, zejména na základě informací poskytnutých od osob přítomných v místě kontroly, v prvostupňovém rozhodnutí uzavřel, že R. F. byla vpuštěna do budovy Povodí Moravy v doprovodu vedoucí úklidu Z. G. jakožto zodpovědné pracovnice, která na pracovišti přidělovala práci, přičemž R. F. byl dle rozpisu přidělen úklid 7. a 8. patra budovy, a vykonávala ji dle pokynů V. a Z. G. Dále inspektorát práce dovodil, že se R. F. cítila podřízená vůči žalobkyni, neboť v záznamu uvedla, že pracuje pro Z. G. a odměnu jí bude vyplácet P. F. (str. 21 až 24 prvostupňového rozhodnutí). V rozhodnutí o odvolání

pokračování

stěžovatel akcentoval vedoucí pozici Z. G. s tím, že noví zaměstnanci žalobkyně byli do budovy Povodí Moravy vpouštěni pouze v jejím doprovodu.

[17] Krajský soud správně konstatoval, že stěžejním základem pro vyslovení viny žalobkyně za spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti byly právě informace, které sdělily výše uvedené osoby inspektorátu práce na místě kontroly. K právní povaze a procesní použitelnosti informací nabytých tímto způsobem v navazujícím řízení o přestupku na úseku zaměstnanosti se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud. Krajský soud v této souvislosti zcela příhodně citoval následující pasáž z rozsudku ze dne 11. 6. 2024, č. j. 6 Ads 307/2023-24: „Podle § 137 odst. 4 správního řádu však jako důkazní prostředek nelze užít záznam o podání vysvětlení. Uvedené vyplývá i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které lze záznam o podání vysvětlení použít toliko jako tzv. jiný podklad pro rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. září 2016 č. j. 4 As 152/2016-37, bod 20, nebo ze dne 29. června 2016 č. j. 6 As 112/2016-30, bod 6). Nejvyšší správní soud vysvětlil, že záznam o podání vysvětlení poskytuje správnímu orgánu toliko předběžnou informaci o skutkových okolnostech případu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. června 2019 č. j. 1 As 3/2018-75, bod 29, nebo ze dne 9. září 2010 č. j. 1 As 34/2010-73, č. 2208/2011 Sb. NSS, bod 35) a slouží například pro hodnocení věrohodnosti jiných důkazů (viz již cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 3/2018-75, bod 31, nebo rozsudky ze dne 27. září 2017 č. j. 1 As 180/2016-34, č. 3488/2016 Sb. NSS, bod 24, či ze dne 13. února 2014 č. j. 6 Ads 46/2013-35, č. 3027/2014 Sb. NSS, body 34-36). Nelze z něj proto dovozovat skutková zjištění, avšak jeho obsah se může promítnout do hodnocení ostatních důkazů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. června 2020 č. j. 5 Ads 208/2019-33, bod 37 a v něm citovaná další judikatura). Z povahy záznamu o podání vysvětlení pak vyplývá, že nemůže jít o jediný podklad pro rozhodování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. dubna 2023 č. j. 10 Ads 235/2021-31, bod 35) a čtením jeho obsahu nelze ve správním řízení nabazovat plnohodnotné svědecké výpovědi (viz již citované rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 34/2010-73, bod 35 a č. j. 6 Ads 46/2013-35, bod 34, nebo ze dne 22. ledna 2009 č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS). Závěry týkající se podání vysvětlení dle § 137 správního řádu dopadají analogicky též na blíže nespecifikovaná vyjádření osob učiněná v rámci kontroly před zahájením správního řízení, ať již projevovaná v rámci poskytnutí součinnosti dle § 8 písm. f) kontrolního řádu nebo jako přímé ústní sdělení kontrolnímu orgánu při šetření na místě (srov. například rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. listopadu 2014 č. j. 30 A 12/2014-130, který se zabýval zaznamenáním obsahu výpovědi osoby do kontrolního protokolu).“ K tomu kasační soud uzavřel, že „sdělení osob učiněná v rámci záznamu o zjištění na místě a poskytnutí součinnosti jsou podklady pro rozhodnutí správních orgánů. Jedná se však o jiné podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu a sdělení zde obsažená nemohou nabazovat plnohodnotné svědecké výpovědi podle § 55 správního řádu. [...] Současně je však třeba uvést, že zatímco protokol o kontrole sám o sobě není vyloučen jako důkaz ve správním řízení (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. května 2008 č. j. 4 As 21/2007-80 či ze dne 21. dubna 2021 č. j. 6 As 227/2020-53), neznamená to, že by zde zaznamenaná sdělení (jako výpovědi učiněné v rámci kontroly) bylo možné jeho prostřednictvím provádět jako důkaz, a tím fakticky nabazovat důkaz svědeckou výpovědí dle § 55 správního řádu. [...] Judikatura Nejvyššího správního soudu však současně dovodila, že výjimečně lze dokazovat i protokolem o kontrole za situace, kdy osoby vyjadřující se při kontrole nebyly ve správním řízení vyslechnuty. To je však možné jen za předpokladu, že nebyl

zpochybněn obsah protokolu v podaných námitkách, účastník řízení byl nečinný a důkaz protokolem o kontrole byl proveden za účasti účastníka řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. srpna 2018 č. j. 2 Ads 25/2018-28, bod 12 a dále judikatura zde citovaná).“

[18] Je třeba zdůraznit, že podle citovaného rozsudku na těchto východiscích nic nemění ani nová právní úprava v zákoně o přestupcích, tedy konkrétně stěžovatelem odkazované ustanovení § 81. Jak podotkl šestý senát v citovaném rozsudku, „*ani toto ustanovení nezabavuje správní orgán povinnosti vycházet při rozhodování ze skutečného stavu věci, tedy nikoliv pouze ze zjištění učiněných v rámci kontroly*“, k čemuž odkázal příkladmo na bod 25 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2022, č. j. 8 As 64/2021-45. Protokol o kontrole (kontrolní zjištění) je tak možné připustit jako jeden z důkazních prostředků, zpravidla ovšem není žádoucí, aby se jednalo o důkaz jediný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2018, č. j. 6 As 196/2018-35). Samozřejmě pak může být dalšími důkazy i zpochybněn (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2019, č. j. 6 As 29/2019-32, bod 28). Jinými slovy se nejedná o důkaz neotřesitelný (viz shora již citovaný rozsudek č. j. 8 As 64/2021-45).

[19] Žalobkyně přitom v souzené věci napadla skutková zjištění dle sepsaných záznamů v námitkách i v odvolání, kdy rozporovala skutkové závěry učiněné na jejich základě. Zajisté ji tak v průběhu řízení před správními orgány nelze označit za pasivní. Žalobkyně ve správním řízení setrvala poukazovala na to, že skutkové závěry správních orgánů neodpovídají zjištěním při kontrole, vychází z nesprávně dovozené náplně práce a kompetencí Z. G. a připisují žalobkyni k tíži jednání, o němž nevěděla a na které neměla vliv. Konkrétně poukazovala na to, že podle záznamu byla R. F. přivedena a „zaměstnána“ V. G., která je sestrou Z. G., a není vedoucí úklidu. Její jednání tak není přičitatelné žalobkyni. Dále zdůrazňovala nesrovnalosti v tom, kdo byl oprávněn přidělovat práci R. F.

[20] Žalobkyně tedy označila zcela jasně rozpory mezi informacemi uvedenými v záznamech a skutkovými závěry správních orgánů stran role Z. G. při „zaměstnání“ R. F. K tomu akcentovala, že ani podle záznamů R. F. nejednala s žádným pracovníkem, který by byl oprávněn ji za žalobkyni zavázat k výkonu práce jménem žalobkyně a na její účet, tedy plnit závazek ve vztahu ke smluvnímu partnerovi (Povodí Moravy). Krajský soud za této situace dospěl ke zcela správnému závěru, že správní orgány nezjistily skutkový stav v dostatečném rozsahu, tedy bez rozumných pochybností, pročez pochybily, pokud odmítly provést navrhované výslechy označených osob ve vztahu k vytýkanému jednání (nelegálnímu zaměstnávání). Lze toliko upřesnit, že tato nedostatečnost se týkala závěru o tom, že žalobkyně *umožnila* výkon nelegální práce, tedy naplnění objektivní stránky přestupku. Uvedené nedostatky pak nemohla překonat vyjádření zástupců Povodí Moravy, kteří se vyjadřovali převážně obecně k fungování spolupráce s žalobkyní a jejími zaměstnanci / pracovníky.

[21] Až v kasační stížnosti stěžovatel připouští, že R. F. nechala na vrátnici Povodí Moravy zapsat V. G., neboť čas jejich příchodů (14:40) se shoduje (Z. G. dorazila podle rozpisu příchodů a odchodů v 15:55). V podstatě tedy relativizuje jednu z klíčových skutkových okolností, na niž správní rozhodnutí opakovaně poukazují v souvislosti se závěrem o tom, že žalobkyně s ohledem na jednání její zodpovědné zaměstnankyně

pokračování

(vedoucí úklidu Z. G.) *umožnila* výkon nelegální práce R. F. Argumentace správních orgánů stran přičitatelnosti jednání žalobkyně přitom souvisí výhradně s pozicí Z. G., nikoliv její sestry V. G. Ke druhé jmenované se ostatně stěžovatel okrajově vyjadřuje až v kasační stížnosti (str. 4). Teprve v řízení před soudy tak stěžovatel v návaznosti na výtku krajského soudu o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu rozvíjí úvahy o tom, že žalobkyni je přičitatelné i omisivní jednání Z. G. jako vedoucí směny, respektive, že z hlediska přičitatelnosti není vůbec podstatné, kdo přesně umožnil R. F. výkon nelegální práce. Na těchto úvahách však správní rozhodnutí nestojí. Ta dovozují odpovědnost žalobkyně za výkon nelegální práce toliko z výše předestřené skutkové verze (opřené o záznamy z poskytnuté součinnosti), která trpí popsány deficitem. Stěžovatel nemůže teprve v kasační stížnosti napravovat nedostatky svého rozhodnutí, kvůli kterým je právě krajský soud zcela správně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Relativizace skutkových závěrů inspektorátu práce z hlediska jejich relevance pro odpovědnost žalobkyně se měla nacházet již v rozhodnutích správních orgánů, aby měla žalobkyně možnost na ně adekvátně reagovat.

[22] Vztah žalobkyně (a jejích zaměstnanců) k R. F. tak nebyl v rozhodnutích správních orgánů blíže objasněn, resp. stál převážně na domněnkách (neúplných skutečnostech), které správní orgány dovodily ze záznamů o poskytnutí součinnosti. Žalobkyni přitom nelze mechanicky přičítat jakékoliv jednání jakéhokoliv jejího zaměstnance, ale je třeba naplnění objektivní stránky přestupku skutkově a právně postavit najisto, například se vypořádat s potenciálním překročením zákonného zmocnění jednatelky osoby. V souvislosti s okolnostmi zakládajícími přičitatelnost jednání konkrétní osoby žalobkyni pak nelze odhlédnout ani od toho, že způsob spáchání přestupku je jedním z kritérií při určení druhu správního trestu a jeho výměry.

[23] I při posuzování přestupku spočívajícího v umožnění výkonu nelegální práce je třeba mít na paměti, že sankční řízení je trestním řízením ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Je to proto správní orgán, kdo musí prokázat vinu žalobkyně mimo rozumnou pochybnost, veden při tom zásadou vyšetřovací charakteristikou pro řízení zahajovaná z moci úřední (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2023, č. j. 6 As 289/2022-46 a ze dne 13. 2. 2024, č. j. 6 Ads 46/2013-35). Správní orgán nemá povinnost provést všechny navržené důkazy. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014 č. j. 5 As 126/2011-68). Nejvyšší správní soud dále konstantně judikuje, že odmítnutí důkazu může být zdůvodněno jeho nadbytečností, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto (například rozsudky ze dne 28. 4. 2020, č. j. 4 As 372/2019-42, bod 9, nebo ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS). Jak plyne z výše uvedeného, v souzené věci nelze hovořit o tom, že by byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností (mimo rozumnou pochybnost), resp. žalobkyně vnesla relevantní pochybnosti a k vyvrácení skutkových závěrů správních orgánů navrhla provést vhodné důkazní prostředky. Nebylo proto možné vycházet z informací získaných v rámci kontroly jakožto jediného (stěžejního) podkladu pro rozhodnutí.

[24] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že neshledal tvrzené rozpory v judikatuře. Zavdat příčinu k aktivaci sjednocujícího nástroje judikatury kasačního soudu, tedy předložení věci rozšířenému senátu, může zejména panující rozpor v judikatuře Nejvyššího správního soudu, nikoliv odlišné závěry vyslovené v rozhodnutích krajských soudů. Ve stěžovatelem citovaném rozsudku ze dne 19. 1. 2023, č. j. 7 Ads 198/2022-21, Nejvyšší správní soud aproboval skutkový stav založený na informacích zjištěných při kontrole (bez provedení výslechů svědků), neboť daná žalobkyně (stěžovatelka) neuvedla, jaké nové informace by mohly (měly) provedené výslechy do řízení vnést. Jinými slovy, v odkazované věci stěžovatelka navrženým důkazem fakticky nezpochybňovala zjištěný skutkový stav. Tím se tato věc liší od nyní projednávané. Ostatně tvrzenými rozpory v judikatuře se již kasační soud k totožné námitce zabýval v rozsudku ze dne 14. 10. 2025, č. j. 7 Ads 1/2025-43.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s., zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobkyni v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, proto soud jí soud žádnou náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2026

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu